

Sygn. akt V CSK 360/18

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku R. G.

przy uczestnictwie L. G.

o podział majątku wspólnego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 lutego 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł swój wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na pierwszej spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Skarżący wskazał na wątpliwości ujęte w pytaniach: „czy wyłącznie ekonomia procesowa, a w szczególności brak możliwości zakończenia innego postępowania cywilnego jest przesłanką wystarczającą, w rozumieniu art. 317

k.p.c., umożliwiającą wydanie postanowienia częściowego; czy rozstrzygnięcie co do jednego ze składników majątkowych podlegających podziałowi w świetle art. 618 k.p.c. jest dopuszczalne i stanowi definitywne rozliczenie z tego tytułu, gdy składnik ten ma bezpośredni wpływ na kondycję i ustalenie wartości innego ze składników podlegających podziałowi; czy wierzytelność obojga małżonków wobec spółki prawa handlowego, w której udziały posiada jeden z małżonków i stanowią one istotny przedmiot podziału majątku, należy do wzajemnych roszczeń współwłaścicieli wymienionych w art. 618 § 1 k.p.c., które (wierzytelność i udziały) w konsekwencji powinny być rozstrzygane łącznie, czy też taka wierzytelność obojga małżonków może być wyłącznym przedmiotem postanowienia częściowego w postępowaniu o podział majątku wspólnego”.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji jurydycznej wskazującej na występowanie odmiennych ocen prezentowanych problemów oraz na to, że przepisy dotyczące tej problematyki nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Skarżący nie przedstawił orzecznictwa, z którego jego zdaniem wynikałyby jakiegokolwiek rozbieżności związane z przedstawioną w skardze problematyką. W uzasadnieniu wniosku nawiązał jedynie do orzeczeń, na które powołał się Sąd drugiej instancji i ocenił je z punktu widzenia współczesnych realiów gospodarczych. Skarżący nie wykazał, że przedstawiona przez niego problematyka stanowi istotne zagadnienia prawne. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyslanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.).

Ponadto należy zauważyć, że aktualne pozostaje stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 16 stycznia 1984 r. w sprawie o sygn. akt III CZP 72/83 (OSNC 1984, nr 7, poz. 115), iż w sprawie o podział majątku wspólnego dopuszczalne jest, przy odpowiednim stosowaniu art. 317 § 1 k.p.c. (art. 13 § 2 k.p.c.), wydanie postanowienia częściowego obejmującego tylko niektóre składniki tego majątku. Wskazuje się również, że rozstrzygnięcie

częściowe może także obejmować jeden ze składników majątku wspólnego, w tym m.in. przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 55⁴ k.c. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lutego 2015 r., V CZ 121/14, nie publ.; z dnia 17 czerwca 2015 r., I CZ 53/15, nie publ.).

Mając na uwadze powyższe nie można przyjąć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).